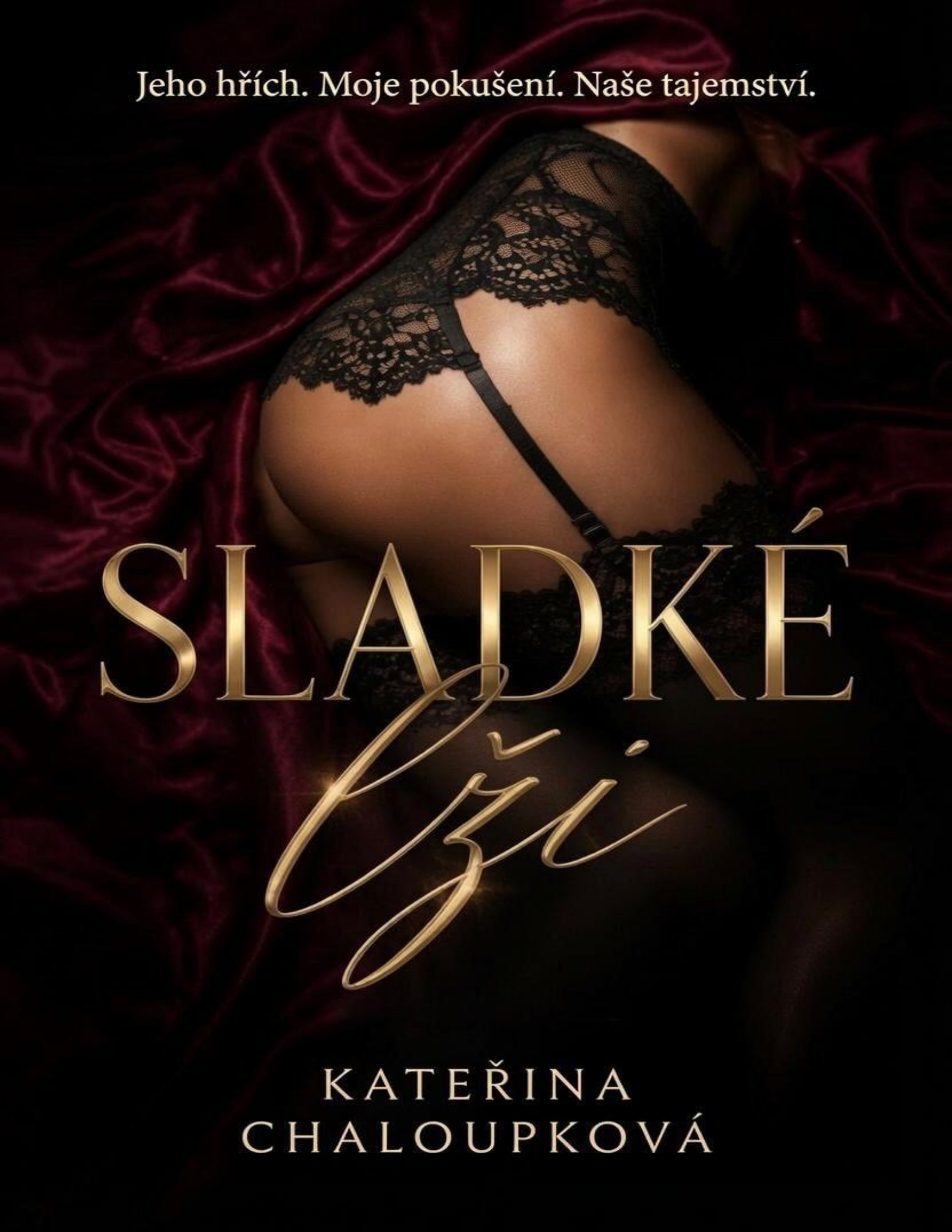

Jeho hřích. Moje pokušení. Naše tajemství.

SLADKÉ *Čtyři*

KATEŘINA
CHALOUPKOVÁ

Sladké lži

Jeho hřích. Moje pokušení. Naše tajemství.

Kateřina Chaloupková

Brno, 2026

Nakladatelství © SOLIS, 2026

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,

Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci,

v pořadí 164. knihy v edici SOLIS,

první elektronické vydání.

Autor © Kateřina Chaloupková

Korektura, redakce a sazba: Zdena Zatloukalová, Jana Vlků, Lucie

Zubalíková, Kristýna Tichá

Obálka: JPolc

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-88568-07-0

978-80-88568-06-3

Playlist

CRUZ - COME ALONG

SLOWBURN - TROUBLE

STEVEN ROHO - WICKED GAMES - REMIX

BÜLOW - SWEET LITTLE LIES

STARLETSTE_OFFICIAL - SIN

PETRIQUE TESS - GLASS HEARTS

DVRKTHORN - SWEET AS SIN

OMIDO, ORDELL, RICK JANSEN - SECRETS

SLOWBURN - DO ME HARDER

JUTES - FUCK ME LIKE YOU HATE ME

STILETO, KENDYLE PAIGE - CRAVIN'

D'CRATS BAND - I HEAR YOUR VOICE

BESOMORPH, BOLSHIEE - SWEET DREAMS

**SOFTVIBE AI STUDIO - RIGHT HERE WAITING (ROCK
VERSION).**

Anotace

Byla jsem milenkou ženatého muže. Aby zachránil situaci, představil mě těžce nemocné manželce jako přítelkyni svého syna.

Ted' mám předstírat vztah s někým, kdo mě nenávidí a myslí si, že jsem vypočítavá zlatokopka. Tvrdí, že je gay, ale ještě se o tom přesvědčíme... Čím déle spolu sdílíme jeden pokoj, tím víc se zamotáváme do lží, tajemství a citů, které mezi námi nikdy neměly vzniknout. Otázkou není, jak dlouho dokážeme lhát ostatním, ale jak dlouho dokážeme lhát sami sobě.

Slovo autorky

Ne, v téhle knize se nevraždí, nemučí ani neznásilňuje. Spíš bych vás chtěla upozornit, že tato šuplíkovka vznikla před víc než patnácti lety (ještě dlouho před Infernem) a odpovídají tomu styl psaní i nenáročný děj. Dnes už píšu jinak a příběhy více propracovávám. Bylo mi však líto ji nechat ležet někde ve složce počítače mezi starými výtvary, když mívala na Wattpadu i u betačtenářek tak velký úspěch.

Vím, že tato šuplíkovka není taková jako mé ostatní knihy, ale já ten příběh miluju.

S láskou Káťa

První kapitola

Marlene

Příprava kávy mě zcela pohltila. Hrála jsem si s pěnou, vytvářela obrazec ve tvaru srdce a spolu se sušenkou a cukrem položila hrneček na podšálek. S úsměvem jsem přidala ještě

lžičku, zatímco mě zezadu objaly Chrisovy ruce.

Jeho teplý dech mě ovanul na krku, až jsem ucukla. Rozhlédla jsem se přes vysoký bar jeho kavárny, jestli nás někdo nezahlédl. Jedna ze servírek otírala stoly u výlohy a číšník už před hodinou odešel domů, protože ho čekalo rande.

„Kotě, nezajdeme si někam na jídlo? Umírám hlady.“

„Co blázníš?“ odtáhla jsem se a otočila se na něj. „Někdo nás uvidí.“ Obrátil oči v sloup. „Navíc jsem ti právě připravila kávu.“

„Vážně si myslíš, že by někdo chtěl mít Anne na svědomí?“ sjel mi rukama z boků a sevřel v dlaních můj zadek, načež jsem se mu snažila vymanit.

„I tak nechci, aby si o nás šuškali.“

„Ostatní mě nezajímají. Věnuju veškerou pozornost pouze tobě,“ zamrkal na mě.

S povzdechem jsem se na něho pousmála a nechala ho, aby mi vtiskl polibek na tvář. Jeho pečlivě zastřížené vousy už poznamenal zub času a prošedivělou bradku jen těžko skryl. V tmavě hnědé kšticí se sem tam nějaký bílý vlas taktéž objevil, ale pořád vypadal mladší a atraktivní.

Nejvíce mi na něm však imponovaly oči. Měly barvu mořské hladiny v Karibiku. Ačkoliv byl výrazně starší, měl jiskru a já se do něho svým způsobem zamilovala. Ne tak jako do svých ex, ale jinak.

Měl ale jedno velké mínus. Tohle nikdy nebyl můj styl, jenže stalo se. Chris byl ženatý. Neštěstí v lásce jsem zažila až dost. Život mi dával jeden kopanec za druhým, a když mi Chris zkrřížil cestu, myslela jsem už jen na sebe. Možná to bylo sobecké, ale realistické.

Za všechno mohl můj bývalý přítel. Zahodila jsem kvůli němu tři roky života. Náš rozchod pro mě byl těžký, protože jsem v žádném případě nečekala, že by mě nechal kvůli jiné. Takže zároveň odpadla teorie, že by mohl být ten pravý.

Ze zoufalého úkrytu bytu mé sestřenice jsem se vykopala od nespočtu vaniček zmrzlin a tabulek čokolád až po několika měsících. Začala jsem nový život s novou prací a bez podpory sladkostí.

Tohle město bylo pro nás dva zatraceně malé, protože jsem ho potkávala i s novou přítelkyní na můj vkus až moc často. I já chtěla mít po svém boku někoho. Už jen z toho důvodu, abych si při našem setkání s bývalým nepřipadala tak zoufale.

Během pohovoru do jedné kavárny mě okatě nabaloval její majitel. Zpočátku mi to bylo nepříjemné.

Co je to za blba, když se snaží o pětadvacet let mladší holku?

Jenže při bližším zkoumání vlastně nevypadal vůbec špatně. Měl prostě charisma a uměl používat ta správná slova – zkrátka okouzlující a vtipný muž.

Bylo mi víc než jasné, že to takhle zkouší na každou, zatímco měl otláčený kroužek na prstu od snubáku, který pravidelně sundával.

Rozhodla jsem se ale už nebýt ta slušná a hodná holčička. Jako by mě osvítlo. Hodlala jsem si jít tvrdě za svým cílem a stát se sobeckou mrchou, která se před ničím nezastaví. I já se chystala využít své zbraně chytře a něco z našeho zakázaného vztahu vytěžit.

S Chrisem to bylo dost jednoduché. Pár schůzek mimo kavárnu, které jsem mu dovolila zakončit žhavým polibkem, abych v něm vzbudila chtíč a zájem. Pak jsem získala vyšší post v jedné z jeho kaváren ve městě a stala se ze mě manažerka. Zodpovídala jsem za zaměstnance, zboží, chod a později i za jeho ptáka. Znělo to sice lacině, ale Chrisova pozornost mi dělala dobře. Měla jsem vedle sebe konečně někoho, kdo mě rozmazloval, a já si to rozhodně po letech ponižování zasloužila.

Akorát že každá pohádka jednou končí a já myslela, že znovu propadnu vzteku, zmrzlině a trápení. Chris byl ženatý, což mi až tak nevadilo. Nehodlala jsem si ho brát a náš vztah mi vyhovoval tak, jak je. Jeho žena Anne byla nemocná a s Chrisem jsem zůstala vyloženě proto, že potřeboval vedle sebe morální podporu, zatímco jeho žena pomalu, ale jistě umírala. Respektive měla mozkové aneurysma. Doktoři říkali, že je to jen otázka času, ale nikdo nedokázal říct, kdy odejde. Na první pohled vypadala zdravě, ale přitom byla tikající bomba.

Když jsem se to dozvěděla, zachovala jsem se jako bezcitná sobecká potvora bez svědomí. Kdybych to neudělala já, určitě by přišla jiná. Měla jsem ho opustit, jenže bych přišla o všechna privilegia.

Po jeho boku mi nic nechybělo, proto jsem přestala hledat prince na bílém koni. Stejně bych dostala jen další kopanec. Chris mi dal všechno. Skvělou práci, pozornost, dárčky, výlety i vcelku ucházející sex.

Hodiny ukazovaly dvě minuty po deváté a Chris právě otočil na dveřích ceduli s nápisem „Zavřeno“ směrem ven. Z kanceláře donesl láhev s kvalitním červeným vínem, objednal jídlo z mexické restaurace a rozprostřel na stůl ještě vodu na zapití. Pak mě políbil na rameno hned vedle tenkého ramínka krajkového tílka.

„Zbožňuju tvoji vůni. Ani nevíš, jak z tebe šílím,“ pošeptal a zavrčel.

Vzal mě za ruku a vedl k nachystanému stolu, abychom si do sklenic nalili Bordeaux a dali jídlo. Udržovala jsem oční kontakt a neodpustila si ani smyslný pohled. Uměla jsem to s ním.

Tyrkysové oči mi vynikaly pod prodlouženými řasami s výrazným líčením. Dokázala jsem si jen tak natáčet pramen dlouhých tmavě hnědých

vlasů na prst, abych vzbudila jeho zájem.

Šeptal mi do ucha nemravné návrhy, ale se mnou to nic nedělalo.

Neměla bych šílet? Neměla bych mít mokro v kalhotkách?

Jako bych při každém jeho slůvku zahlédla jeho nemocnou ženu a veškeré vzrušení hned vyprchalo. Jednoduše od chvíle, kdy jeho tajemství prasklo, už mě na našem vztahu nebavilo pracovat. Nadšení bylo pryč a já ho trpěla pouze kvůli pohodlí, které mi dopřával.

Hleděli jsme jeden na druhého, když se rozrazily dveře a vešel dobře vypadající mladík v kožené bundě a tmavých moderních džínách. Jeho výraz byl odzbrojující. Měl snad nejkrásnější hnědé oči, jaké jsem kdy viděla, ale právě z nich teď sršela nenávist namířená proti Chrisovi.

Měla jsem tak malou chvíli, abych si ten skvost prohlédla, jako by se jednalo o obživlý exponát dinosaura. Dobře stavěný, opálený a rozhodně vyšší než Chris. Vlasy měl nedbale rozcuchané, až mu pár tmavých pramínků padalo do čela. Rozbušilo se mi srdce, které mi možná dávalo nějaké znamení, že jsem se právě zakoukala do toho božího díla, co stálo tiše před námi.

Neřekl ani slovo. Jen čekal. Jakmile se Chris zvedl ze židle, v očích se mu mihl šokovaný výraz.

Kdo byl ten nezvaný host?

Chris vypadal zoufale, že nás tu dotyčný načapal. Nezúčastněně jsem sledovala napětí mezi nimi. Připomínali mi dva kohouty před zápasem.

„Davide,“ pokusil se o umělý úsměv, „kdybych věděl, že přiletíš, tak...“

„Tak bys nevěnoval pozornost svojí milence? Že máš na tohle žaludek,“ zavrtěl hlavou.

„Promluvíme si, ano?“ pokusil se Chris o vyjednávání.

„Nechci se hádat, když jsem právě přiletěl,“ sevřel pevně čelist a povzdechl si.

„Brenda říkala, že přiletíš, ale nevěděl jsem kdy. Mluvila i o tom, že nepřiletíš sám,“ zaculil se Chris na syna. Podle jména mi došlo, že jde o něj. Několikrát se zmínil, že studoval v Austrálii.

„Jo, stojí venku,“ ukázal David kamsi ke dveřím a přitáhl si k nám židli od vedlejšího stolu.

Zaplavilo mě neopodstatněné zklamání. Jistěže měl takový fešák holku.

„A proč nejde dovnitř?“ zeptal se Chris a otáčel se ke vchodu.

Snažila jsem se odreagovat civěním ven, kde postával akorát nějaký kluk s batohem.

„Asi bys měl něco vědět...“ pohrával si David s prsty na stole, jako by se mu do dalšího kroku nechtělo.

„Budete bydlet v domě. Na tom trvám,“ pousmál se Chris a poplácal ho po rameni.

„S tím počítám. Máma to sice ještě neví, ale přijel jsem s přítelem Victorem.“

Zarazila jsem se a střelila pohledem po Chrisovi. Zamrzl mu úsměv a ohlédl se směrem ven na Victora. Neunikl mi ten Davidův úšklebek, když se Chris zamračil. Pak svažtil čelo a celý ztuhl.

„Něco je špatně?“ zeptal se David a vypadal, že si danou chvíli užívá.

„Děláš si ze mě legraci? Ty nemáš přítelkyni jako všichni normální kluci v tvém věku?“

„Seznámím vás,“ mávnul na chlápka venku, a ten hned zareagoval a vešel.

Chris zrudnul a vypadal dost našťavaně. Jako bych zaslechla nějakou znělku prohry v televizní soutěži. *Tu-du-du-dum.*

Co jsem si myslela? Nejhezčí chlapi jsou buď zabraní, nebo gayové.

Každým krokem, kterým se onen Victor přibližoval, se Chrisovi očividně zvyšoval tlak.

„Tohle je Victor, chodíme spolu,“ zvedl k němu ruku, vzal ho za ni a usmáli se jeden na druhého.

Chris očividně sbíral odvalu, aby se na něho alespoň podíval, protože mu to bylo silně proti srsti. Spíš Victora sledoval stylem, že právě vstal z hromady hoven.

„Tohle se máma nesmí dozvědět. Zbláznil ses?“ hned se do syna pustil.

„Co je na tom?“ pokrčil rameny.

„Co je na tom? Máma si představuje nějakou roztomilou sympatickou slečnu, a ne tohle. Chceš ji zabít?“

Natáhl ruku a stiskl moji drobnou dlaň přes stůl. Snažil se pohledem do mojí tváře uklidnit.

„Dobře, tak to zatím necháme v tajnosti, ale jakmile se naskytne příležitost, přiznám, že není jen kamarád, a ty s tím nic neuděláš,“ zamračil se na něj a moji pozornost upoutaly otevírající se dveře.

Vyškubla jsem svoji ruku z té Chrisovy, načež se v jeho tváři objevil šok. Hrudník se mu prudce vzdouval a vypadal napjatě. Těkal očima mezi námi a zároveň sledoval přicházející štíhlou dámu v bílém kabátě.

„Anne!“ oslovil ji s předstíraným úsměvem.

Co se to tady, sakra, děje?

„Kdyby mi Brenda neřekla, že jsi přistál, ani bych nevěděla, že jsi tady,“ pousmála se na Davida milá brunetka s bledou tváří.

Měla stejně uhrančivé hnědé oči jako David. Tahle situace se mi vůbec nelíbila. Bylo mi jasné, že jsem tu navíc a jedná se o rodinné setkání.

Zatímco se David s matkou objal, Chris mě vyděšeně hypnotizoval. Dával mi najevo, abych zůstala v klidu a nepanikařila.

„Omlouvám se. Chtěl jsem to vzít taxíkem okolo kavárny s tím, že nabereme tátu a přijedeme společně. Nechtěl jsem se nikde zdržovat a už vůbec ne tě tahat z pohodlí domova.“

Anne se pousmála a její pohled zamířil na mě. Rozbušilo se mi srdce a v hlavě mi šrotovalo, jak situaci zachránit.

Proč se na mě usmívá? Co jí povím? Že to víno na stole nic neznamena? Že mě jen přistihla při romantické večeři s jejím mužem? Do háje!

„Tak snad nás seznámíš, ne?“ věnovala nám zářivý úsměv a těkala očima mezi mnou a synem.

Ehm... co, prosím?

„Cože?“ nechápal David a mě polil studený pot.

„No, viděla jsem, jak ji Chris vzal za ruku a přivítal ji v naší rodině. Navíc vidím to víno a jídlo. Nepředstavíš nás se svou dívkou?“

Polkla jsem naprázdno a čekala, co se bude dít. David zbledl a Chris ani nedýchal.

„Jsem Marlene,“ podala jsem jí s úsměvem ruku a čekala, až Chris něco vymyslí.

„Moc mě těší. Jsi nádherná. Přesně takhle jsem si představovala Davidův vkus.“

Párkrát jsem zamrkala, abych se vzpamatovala z toho, co právě řekla.

„A tohle je Victor. Přijeli jsme společně,“ skočil nám David do řeči. Očividně se jen snažil přehodit téma.

Chris by mohl říct, že tu pracuju, ale jak vysvětlí ten zbytek?

„Takže mám připravit dva pokoje?“

Mohl by se k tomu nedorozumění zatraceně někdo vyjádřit?

Záchranné lano bych po Chrisovi házela marně. Ten se ještě neprobral z šoku, že je jeho syn gay. Dokonce ani nenápadné nakopnutí pod stolem s ním nic neudělalo.

„To by od vás bylo hezké,“ odvětil Victor, když se udělalo nepříjemné ticho.

„Tak pojd'me, dáme si večeři... tedy pokud už nejste po jídle. Nemůžu se dočkat, až mi povíš, jak jste se seznámili.“

Hodila jsem další zoufalý pohled po Chrisovi. Marný pokus. Rýha na desce stolu ho zajímala mnohem víc.

Musela jsem se tak chopit vysvětlování sama.

„Asi tu došlo k nedorozumění, ale já nejsem –“ hodlala jsem to uvést na pravou míru s tím, že pracuju v kavárně, a ostatní ať si to vyřeší, jak chtějí, jenže Chris mě přerušil.

„Ale, zlato, David už nám všechno hlásil přes e-mail. Nemusíš nám nic vysvětlovat,“ mávnul Chris nad mojí poznámkou rukou a pak se podíval na Victora. „Victor přijel s nimi. Je to Davidův kamarád, ještě nikdy nebyl ve Státech. A pojd'me už na tu večeři, tohle byla jen taková jednohubka,“ řekl Chris jakoby nic. Vstal a usmíval se.

Všichni jsme se na něj nechápavě podívali.

To myslíš, do prdele, vážně? Do čeho mě to namočil?

Victor se ušklíbl na Davida, a ten si zajel prsty do vlasů, aby se uklidnil. Chris po mně hodil mírný úsměv, kterým mi chtěl zavřít pus. Jenže já ho zpražila ramenem, kterým jsem do něho vrazila cestou pro kabelku.

„Vezmu jim kufr a přijedeme. Ještě něco dořešíme,“ posílal Anne domů. Ta přikývla a dala se k odchodu.

Sotva se za ní zabouchly dveře od auta, Chris spustil ostřejším tónem: „Tak si to vyjasníme. Tohle je jen kamarád,“ ukázal na Victora. „V mém domě nebudou žádné náznaky, že jste víc,“ mluvil k synovi.

„Chrisi, já už půjdu, tohle je vaše rodinná záležitost. Vysvětli si to doma, jak chceš.“ Obešla jsem ho a chystala se odejít, jenže mě zastavil za nadloktí.

„Ty nikam nejdeš. Zabalíš si kufr a společně přijedeme do domu.“

„Zbláznil ses?“ ohradila jsem se a vyvlékla ruku z jeho sevření.

„Představil jsem tě jako Davidovu přítelkyni, takže není cesta zpět.“

„Nebudu ti zachraňovat prdel,“ vložil se do toho zostra David.

„Ty mně? To já tobě ji zachraňuju. Takže odteď jste pár. Jediný šlápnutí vedle a máte Anne na svědomí,“ zvedl výhružně ukazováček.

Co si o sobě Chris myslí? Za co mě chce trestat? Proč mě do toho zatahuje?

„Uvědomuješ si, co po mně chceš? Mám se na mámu usmívat a přitom sedět u jednoho stolu s tvou děvkou?“ spustil na svého otce.

Děvkou? To zbolelo.

„Drž hubu, Davide, kdybys jí do telefonu nevyžvanil, že přijedeš s drahou polovičkou, tak by si nemyslela tohle. A ten tvůj příhrátek tupec ji akorát tak zabije.“

„Takhle o něm nemluv! Tohle jsme si nedomluvili.“

„Pozdě! Už je to domluvené,“ uzavřel to Chris a podíval se na mě.
„Vezmu tě domů pro věci.“

„Ne. To neudělám,“ vmetla jsem mu do obličeje.

„Marly, o nic nejde. Prosím tě, zachraň nás. Jde pouze o dočasné řešení, než něco vymyslím.“

Nakonec jsem po delším přemlouvání neochotně kývla, protože toto nebude mít Chris zadarmo.

Druhá kapitola

David

Bylo to neuvěřitelné, ale dostal jsem třetí kopačky během půl roku. Už jsem měl celého pobytu v Austrálii plné zuby. Podle útržků hovoru, který právě ukončil můj spolubydlící, se alespoň jemu dařilo. Jenže on nechodil

s dívkou, ale s přítelem. S Victorem jsem studoval na vysoké, a jelikož se mu nedařilo sehnat v téhle lokalitě byt, brzy se stal mým spolubydlícím.

Zpočátku se mi zdálo divné vídat spolužáka s kluky, ale za ta léta si člověk zvykne. Victor byl fajn kámoš.

Zato já už vztahy vzdal. První nepracovala a myslela si snad, že ji budu živit. Musel jsem jí vysvětlit, že ačkoliv mám auto za třicet tisíc, neznamená to, že jí ho dopřeju také.

Druhá se zas oddávala alkoholu, a jakmile pila, bylo jí jedno, že se družila s jinými. Tvrdila mi, že jsem jeden z milionu, a jak jsem později zjistil v jejím telefonu, mluvila pravdu.

Třetí zase neměla svůj názor a všechno za ni musely rozhodovat její kamarádky. Pokud se někam šlo, doprovázely nás. Až jsem se občas divil, že s námi nebyly i v ložnici. Moje námitka, že to s kamarádkami přehání, ji donutila náš vztah ukončit.

A já zůstal zase sám. Na druhou stranu jsem se do vztahu už nehrnul a dával si dlouhou pauzu založenou jen na nezávazném sexu.

Nejhorší na tom všem bylo, že se zdravotním stavem mojí matky to bylo čím dál horší a sestra Brenda mi neustále volala, abych za nimi přijel. Otec netrávil doma žádný čas a nám bylo s Brendou jasné, že se zase tahá s nějakou děvkou. Tohle si máma nezasloužila, zvlášť když byla nemocná. Mohl s ní ten zbývající čas trávit víc. Nikdo nevěděl, kdy nás opustí nadobro.

Praštil jsem za sebou dveřmi a mrštil klíčky od auta na sedačku, ze které se odrazily a spadly na zem. Victor se po mně ohlédl, jako bych ho trefil.

„No, nemáš se ty nejlíp? Nejradši bych byl taky na chlapy. Už toho mám dost.“

„Zase to nevyšlo?“ lítostivě si mě prohlídl. „Ani mezi homosexuály to není peříčko, ale kdyby ses rozhodl být jedním z nás, budu tě podporovat,“ usmál se. „Náhodou, Hugo z tebe byl paf,“ rozhodil ruku a zápěstí se mu při tom ladně zhouplo. „Takže kdybys chtěl experimentovat, stačí říct.“

Vyndal jsem si z lednice pivo a prudce se k němu otočil.

„Ne. To bych nedal. Promiň, není to nic osobního, ale s chlapem bych si to nerozdal, ani kdybych měl zůstat do konce života sám.“

„Dovedeš si představit, jak by reagoval tvůj fotr?“ začal se smát a dal si nohu přes nohu.

V hlavě se mi zrodila zajímavá myšlenka. To by, kurva, nerozdýchal a já byl z toho nápadu nadšený. Potrestal bych ho za ty sračky, co mámě neustále dělal. Měl jednu děvku za druhou a všechny kavárny ve městě by líp vedla i moje čtrnáctiletá sestra. Bylo zřejmé, proč si mámu tenkrát bral. Pak když jsem začínal mít rozum a svůj názor, poslal mě radši k babičce do Sydney, abych se mu do toho náhodou nepletl. Kdyby nebyl internet, ani bych nevěděl, jak vypadají.

Máma s Brendou za mnou občas přiletěly, ale fotřík se raději válel v posteli s těmi jeho krasotinkami. Vlastně jsem o něho ani nestál. Nikdy jsme spolu neměli dobrý vztah. On mi nebyl dobrým otcem a já se ho snažil celý život provokovat. V dětství proto, aby si mě všiml, a teď, abych ho zkrátka jenom sral.

„Víš co, poletíš se mnou do New Yorku a fotříkovi dám lekci, abych ho naštvál.“

„Co máš na mysli?“

„Řeknu mu, že přiletím s drahou polovičkou a přijedeš se mnou ty,“ začal jsem se smát. Mámě bych nakonec přiznal někde mezi námi, že je Victor jen kamarád a moje přítelkyně jednoduše nepřijela, protože jsme se rozešli. Prostě jsem si chtěl z otce vystřelit. Už odjakživa nesnášel homosexuály a tohle byla ideální šance.

„To myslíš vážně? Chceš mu říct, že jsi gay?“ rozřehtal se, položil si dlaň na hrudník a dál se dobře bavil.

„Jo, to bude pecka. Těším se na jeho výraz.“

Fotrův výraz sice stál za to, ale nebyl bych to já, kdyby se něco nepodělalo.

Když jsem vystupoval z auta před domem, ta protivná Marly mi drásala nervy. Nevěděl jsem o ní vůbec nic a ani vědět nechtěl. Můj otec do ní byl udělanej a ještě ke všemu jsem musel lhát vlastní matce do očí, že je moje přítelkyně, zatímco se mi hnusila, sotva se na ni fotřík podíval. Div mu nekapaly sliny jako bernardýnovi.

Měl jsem to perfektně vymyšlené. Pojedeme nejdřív do kavárny, kde otce s Victorem šokujeme. Bylo mi jasné, že nebude chtít, abych to mámě řekl, a

bude přímo zuřit. Jenže se všechno pěkně pohnojilo. Neměla tam přijet máma a neměla nás všechny takhle vidět.

„Pojďte na večeři a pak si zalezete do pokoje. Musíte být po tom letu unavení,“ mluvila k nám klidným a milým hlasem. Jen kdyby věděla.

Ve vzduchu zavládla podivná atmosféra. Všichni jsme mlčeli, protože se každý bál cokoliv říct. Fotr nejspíš přemýšlel, co s touhle debilní situací. Victor dostal od otce zákaz mluvit, aby máma nepřišla na to, že je gay, a Marlene civěla do talíře s jídlem, jako by to byly smažené kobylinky.

„No a jak jste se seznámili?“ podívala se na mě máma nadšeně. Zaskočeně jsem střelil pohledem po Marlene, která mě jen mlčky upřeně pozorovala a čekala, co řeknu.

Tohle všechno bylo tak trapné a k smíchu. Neměl jsem ani sebemenší tušení, jakou měla barvu očí nebo kolik jí bylo let, a fotřík nás dokopal ke slizkému lhaní a předstírání vztahu.

„To je na dlouhé vyprávění, mami. Vážně jsme po letu dost unavení, takže do sebe naházím jídlo, hodím sprchu a natáhnu se,“ zahrál jsem to do outu.

Pár matčiných zvědavých otázek jsem odložil na jindy a snědl večeři, jak nejrychleji to šlo.

Klid na pokoji bych čekal marně. Mezi prvními se objevila máma, aby zjistila, jestli nám nic nechybí, a aby mi sdělila, že je neskutečně šťastná z našeho příjezdu.

Další byl zmatený Victor, který v tom měl chaos a neměl tušení, co říkat nebo dělat. Ani jsem se mu nedivil. I já se v tom ztrácel.

Jako poslední přišel fotřík s nějakým trapným scénářem.

Hrál jsem dvě hry najednou a jediný člověk, který věděl pravdu, byl Victor.

Před otcem jsem hrál problematického syna, za kterého se může leda stydět, ale před matkou jsem byl poslušný synáček s ucházející přítelkyní.

„Můžeš mi vysvětlit, co je tohle?“ ukázal jsem vztekle na manželskou postel.

„Věř mi, že tohle nebyl můj nápad. Zařídila to Anne. Je tu rozkládací pohovka,“ ušklíbl se otec a ukázal na malou sedačku.

„Koukej něco vymyslet. Nebudu na pokoji s tvou děvkou. Rozuměl jsi?“

„Není co vymýšlet,“ odsekl.

„Jak to, že není? Můžeme se třeba rozejít,“ vložila se do našeho rozhovoru Marlene.

„To je sice jednoduché, ale na Anne se musí pomalu. Víš, že ji každá blbost rozruší.“

„Akorát na nás jsi nemyslel,“ zamračila se na něho.

„Na nás nikdy nemyslí. Jde mu jenom o sebe,“ dal jsem jí za pravdu a mávl rukou.

„Právě že myslím na Anne.“

„Jo, ale vymyslel jsi to tak, aby to bylo výhodný jen pro tebe. Mít manželku a milenku v jednom baráku,“ zavrtěl jsem hlavou a pohrdavě se usmál.

„Ani náhodou. Vymyslel jsi to dost blbě. Se mnou nepočítej,“ dodala jeho zklamaná přítelkyně a vztekla si otevřela kufr na posteli.

Marlene vypadala dost našťavaně, jenže já to cítil stejně. Pro mámu bych udělal všechno, jen kdyby v tom neměl prsty otec. Jeho jsem z průserů tahat nehodlal.

Kdyby to po mně chtěl kdokoliv jiný, ale zrovna on, člověk, co mě nikdy neuznával a kterého jsem ani já nikdy pořádně nevnímal jako otce. Nedokázal jsem si představit, jak se na sebe s Marlene budeme tvářit, až se za ním ty dveře zavřou. Bude mezi námi takové to trapné ticho a budeme se na sebe dívat, jako bychom si navzájem vyvraždili rodiny. Nesnášel jsem ji už z principu. Táhla to s mým otcem a dostala lekci v domě jeho manželky.

Ani jsem nečekal, až nás tu někdo zavře. Rovnou jsem si vybalil pár věcí a zamířil do koupelny. Otec tam zůstal s Marlene sám a ona očividně potřebovala upustit páru vzteku. I když si mysleli, že jsem je neslyšel, toto nešlo přeslechnout ani přes tekoucí vodu.

„Děláš si ze mě legraci?! Tohle má být vtip?“

„Kotě, nezlob se na mě. Bylo to to první, co mě napadlo. Nemohl jsem jí říct, že se synáček až tak nevyvedl.“

„Tím, že se nevyvedl, myslíš to, že je gay? Co je na tom? Každá normální milující matka by to pochopila, ale ten, kdo to nedokáže vstřebat, jsi ty. Není to žádný grázl, nevraždí, nekrade a neubližuje lidem, tak co je podle tebe na tom klukovi špatného?“

„To poznáš, až budeš mít vlastní děti, kotě. Tohle je noční můra. Ostuda. Co povíme známým a sousedům?“

„Nech si to rozležet v hlavě a zítra budeš mluvit jinak. Každopádně to vyřeš. Dobrou,“ vyhodila ho zotra.

Nakonec nebyla zas tak blbá, jak jsem si původně myslel. Její mozek nejspíš netrčel jen u fotra v peněženke. Měla proto ode mě jedno bezvýznamné plus.

Třetí kapitola

Marlene

Když už jsem si tedy řekla, že přistoupím na Chrisovu pošahanou hru na přítelkyni jeho homosyna, David odmítal spolupracovat.

Přišel z koupelny v šedých šortkách a bílém upnutém tričku. Na okamžik se mi všechno vypařilo z hlavy, protože světe div se, měl docela slušně vyrýsované prsní svaly a buchtíčky na břiše.

V duchu jsem uznale vypískla.

Jakmile jsem se trochu vzpamatovala, bylo nutné si domluvit taktiku. Kéž by se mnou ale mluvil.

„Máš plán? Co Anne povíme?“

Posadila jsem se na postel a sledovala Davida, jak si připravuje pohovku na spaní. Přes pevný zadek se mu napnuly kraťasy a oči mi sklouzly, kam neměly. Zhluboka jsem se nadechla a zrak přesunula výš k jeho roztomilému rozcuchu.

Hodil po mně jen krátký lhostejný pohled a bez odpovědi si došel k posteli pro polštáře.

„Hele, hezoune, mohl bys se mnou laskavě mluvit? Moje máma to není, takže nevím, co mám říkat, až se bude ptát.“

„Ty jsi nedostala od fotra scénář? Co teď budeme dělat?“ teatrálně se chytl za srdce jako nějaký špatný herec, až jsem s povzdechem obrátila oči v sloup.

Ty jsi ale kretén!

„Vtipný. Tak do zítřka něco vymysli.“

„Ať to vymyslí fotr, když nás do toho namočil. Já mu na to seru. Mám toho dost.“

Praštil sebou na pohovku, až narazila područkami do zdi, a nadále mě ignoroval.

I já měla všeho dost. Popadla jsem taštičku s hygienickými potřebami a dlouhé tričko na spaní, abych se přesunula do koupelny.

Po návratu ze sprchy už David patrně spal. Vyrýsovanou paži si položil pod hlavu a spokojeně oddychoval. Znovu jsem si musela povzdechnout. Taková škoda. Byl tak neskutečně sladký, že bych si ho dala místo dezertu.

Evidentně se v Austrálii vystavoval slunečním paprskům, protože pod vyhrnutým trikem odhalil snědou kůži a proužek tmavých chloupků od pupíku níž. Kratásky měl stažené až hříšně nízko. Deku mu kopírovala linie od boků níž, takže i dost zajímavou výbavu.

Ztěžka jsem polkla a šla si raději lehnout.

Ráno mě vzbudil budík na telefonu. David už očividně odešel. Aspoň že byl trochu ohleduplný a choval se tiše. Vykopala jsem se z postele a vyčistila si zuby, abych se na snídani dostala včas.

Všichni, včetně Victora, právě usedli ke stolu. Chris se na mě rozpačitě usmál, ale jen marně by očekával, že mu to opětuju.

„Vyspali jste se dobře? Ten časový posun je náročný, co?“ těkala Anne mezi námi.

„Ano, dobře,“ odpověděla jsem jediná.

„Nemůžu se dočkat, až mi povyprávíš, jak jste se seznámili a na co tě Dave ulovil.“

Samozřejmě, že si Anne vybrala mě jako terč svých otázek. Marně jsem pohledem prosila o pomoc. Oční kontakt nulový. David mě ignoroval. Vrtal

se ve smažených vejcích a vůbec nikomu nevěnoval pozornost.

„My s Victorem půjdeme sehnat nějaký podnájem,“ promluvil David.

„Ale proč? Tady přece můžete být všichni. Léta jsme se neviděli a ty mi chceš teď utéct?“ protestovala Anne a vzápětí jí zrudly oči.

„Právě proto... jsem zvyklý na soukromí.“

„Jaké soukromí? Dům je dost velký. Stejně tak pokoje. Proč mi lžeš? Pokud chce odejít Victor, tak mu samozřejmě nebudu bránit, ale tebe a Marly žádám, abyste tu se mnou zůstali.“

David sevřel čelisti k sobě a odfrkl si. Pokud byl rozhodnutý odejít, mohl mi o tom něco říct. Podpořila bych ho.

„Souhlasím s Anne, ty a Marly tu zůstaňte a Victor ať si jde hledat podnájem,“ promluvil Chris.

Jeho hlas Davida spíš ještě víc rozohnil. Zhluboka dýchal a hypnotizoval svůj talíř. Držel vidličku tak pevně, až mu zbělaly klouby. Div nebouchnul. Než nakonec přistoupil na matčinu prosbu, poctil mě jedním krátkým pohledem plným opovržení.

„Dobře, zůstaneme tady.“

„Ani nevíš, jakou jsi mi udělal radost,“ pohladila ho po paži a mně věnovala vřelý úsměv, co mi lámal srdce.

„Davide, bráško!“ ozval se sladký hlásek mladičké dlouhovlásky ode dveří.

„Brendo! Páni!“ postavil se David prudce a zamířil ke své sestře. „Když jsem tě viděl naposledy, byla jsi malá holčička.“ Vlepil jí pusku na tvář.

„A už jsem dospělá, co?“ zazubila se na něho.

„Pojď, představím tě,“ popošel ke svému příteli. „Victor.“

Brenda ho sjela trochu vyděšeně a já moc dobře chápala proč. Už na první pohled vypadal jako gay. Upravené obočí i vousy. Pečlivě sestříhané blond vlasy do moderního účesu a upnuté fialkové triko s hlubokým výstřihem. O jeho pohybech a náznaku ladného hlasu snad ani nebylo potřeba se zmiňovat. Prostě vypadal jako Ken.

„A Marlene,“ suše kývnul hlavou mým směrem.

„Moc mě těší,“ pokusila jsem se o úsměv.

Čtvrtá kapitola

David

Chtělo se mi z fotra zvracet. U jednoho stolu s nemocnou ženou přímo slintal při pohledu na Marlene. Nikdo by mi nevymluvil, že si ji sem nastěhoval, jen aby si to mohli rozdávat, kdykoliv je napadne. Možná s ním byla dokonce i domluvená a na mě hráli divadlo.

Mámin úsměv si ten grázl nezasloužil, stejně tak Marlene. Nadšeně se posadila vedle ní a začala jí vyprávět, jak jsme se seznámili.

Raději jsem se vydal na vzduch. Victor mě následoval, abychom si alespoň na okamžik mohli nepozorovaně sami promluvit.

„No, stočilo se to zajímavým směrem,“ ušklíbl se Victor.

„Co je podle tebe zajímavý?“

„Že ti dal fotřík svoji děvku na stříbrném podnose.“

„Hele, klídek. S tímhle nepočítej. Jsem přece gay,“ začal jsem se culit.

„Ale nevypadá špatně. To musíš uznat. I já ji sjel svým kritickým okem,“ zamrkal.

„Celou reputaci si zkazila tím, že chrápe s fotrem, takže ode mě neuslyší jediný vlídný slovíčko. Odskáče si to.“

Victora to možná pobavilo, ale já to myslel smrtelně vážně. Ta mrcha bude ještě litovat.

Když jsem se vracel ze zahrady, připojila se ke mně ustaraná Brenda. Dívala se na mě dost zvláště a chtěla se mnou mluvit.

Zavřeli jsme se v pracovně. Opřel jsem se o mahagonový stůl a založil si ruce na hrudi.

„Děje se něco?“

„Mám pár otázek ohledně Marlene a Victora,“ uhodila hřebík na hlavičku. No jistě, vždycky byla bystrá.

„Tak se ptej.“

Ohrnul jsem ret a naklonil hlavu na stranu.

„Odkud se s Marlene znáte?“

„Proč? Jsem u výsledku?“

„Znám ji z kavárny. Párkrát jsem tam vypomáhala a pamatuju si ji. Jak je tedy možné, že je tvoje přítelkyně, když ses právě vrátil ze Sydney? Chci slyšet pravdu.“

Povzdechl jsem si a věnoval jí pohled – co s tebou mám dělat?

„Dobře, ale budeš před mámou mlčet.“

„To je jasné. Neřekla bych jí nic, co by jí uškodilo. Hlavně mi neříkej, že je Victor na chlapy a vy dva spolu randíte,“ zatvářila se napjatě. Nejspíš to Brendě nesesedělo. Vždycky jsem jí do telefonu povídal o vztazích se ženami.

„Victor je tu záměrně. Je to můj kámoš a přijel sem kvůli fotříkovi. Řekl jsem mu, že spolu chodíme, abych ho naštvál. Máma přišla do kavárny, když jsme seděli u stolu a otce nenapadlo nic lepšího než říct, že je Marlene moje přítelkyně. Myslel jsem, že ho přetrhnu vejpůl.“

„Takže vy se s Marlene neznáte?“

„Ne. Je to Chrisova milenka.“

„Cože?“ vyvalila oči. „To nemyslíš vážně!“

„Dělám to jen kvůli mámě, jinak bych ho poslal do háje, ale nechci jí ublížit a říkám ti, že ta okatá brunetka si něco zažije.“

Brenda se postavila za mě. Ani ona našeho otce nemusela.

Po návratu do obývacího pokoje se máma při telefonování pěkně rozvášnila. Smích se rozléhal po místnosti, což i mně samotnému vykouzlilo úsměv na rtech.

„Počkejte!“ mávla na nás. „Právě obvolávám známé. Chci dnes večer uspořádat zahradní barbecue párty. Uvítací,“ upozornila nás.

Mejdan mě zrovna moc nenadchl. Nesdílel jsem s mámou její nadšení, ale tvářil jsem se, že mě ten nápad zaujal.

„A jak se ti líbilo v Sydney?“ Rudnul jsem vzteky při takových otázkách, a ještě víc mě dokázala rozhořčit Marlenina přítomnost.

Házely na sebe s fotříkem oči a ještě se vyšvihla, jako by byla na večírku pro nezadané a sháněla někoho na nezávazný sex. Jednoduše řečeno... ten výstřih si mohla odpustit.

„Tváříš se, jako by někdo umřel,“ promluvil na mě fotřík, přičemž mi jeho hlas dráždil žaludek.

„A jak se mám asi tvářit, když musím koukat na tuhle nechutnou scénku s tou tvou polonahou děvkou?“

„Hele, dávej si pozor na pusu!“ procedil ostře. „Nemůžu za to, že ty pěkný kozy neoceníš,“ věnoval mi zhnusený úšklebek. Tak rád bych mu dal najevo, že se mýlí.

Víc mě ubíjela matčina všímavost. Našla si mě mezi tou hromadou lidí a začala mě uhánět, že se Marlene nevěnuju.

„Vy jste se pohádali?“

Fotříka opodál náš rozhovor samozřejmě zaujal. „

„Kdo se s kým pohádal?“

Oba mě hypnotizovali, až jsem měl chuť se sebrat a odejít.

„Celý večer jsem vás spolu neviděla promluvit. Chybí mi úsměvy a zamilované pohledy. No tak, co se s vámi děje?“

„Nic, mami. Všechno je v pohodě,“ ujišťoval jsem ji a viděl otcův rozzuřený ksicht.

„Promiň, jen mi přišlo, že si vůbec nepovídáte.“

Mámin výraz mi drásl nervy. Udělal bych pro ni všechno, dokonce i prohodil pár slov se ženskou, která mi nehorázně vadí.

„Pojď, půjdeme spolu za Marly, ano?“ navrhl fotr.

Paráda! Dostanu vynadáno jako malý kluk, protože neumí udržet ptáka v kalhotách.

Cestou za ní jsem drtil čelisti o sebe.

„Marly, pojď sem,“ čapnul ji za nadloktí a vzal si nás dva stranou. Kdyby ten dotek byl aspoň ve vší počestnosti, ale i slepý by si všiml, že ji v tom místě chytl záměrně, protože jí prostě chtěl hrabat na kozy.

„Stalo se něco?“ nechápala.

„Jo. Anne si myslí, že jste pohádaní. Tváříte se na sebe, jako byste si chtěli vyškrábat oči.“

„Nejsi daleko od pravdy,“ utrousil jsem podrážděně.

„Jak si tohle představuješ? Mám se tu na něho usmívat nebo mu rovnou strkat jazyk do pusy? Co po mně chceš, Chrise? Já ti na to kašlu,“

oponovala mu. Líbila se mi ta drzost. Nikdo by si mu nedovolil takhle srážet ego. To mohla evidentně pouze ona.

„Klídek. Zaprvé je David neškodný a zadruhé tohle po vás vůbec nechci. Stačí jen, abyste se drželi pohromadě a hráli, že se dobře bavíte.“

„No to je skvělý,“ obrátil jsem oči v sloup. Vážně právě řekl, že jsem neškodný? Jak ponižující a ironické.

Když nás fotr konečně opustil, atmosféra mezi námi by se dala krájet.

„Toho člověka nesnáším. Jak s ním můžeš chrápat?“ podotkl jsem jízlivě.

„Umí být i milý.“

„Vážně? Všiml jsem si, jak je pozorný a naslouchá tvým přáním, nebo tohle není důležitý?“ utrousil jsem uštěpačně.

„Usmívej se. Anne se dívá,“ procedila skrz zuby.

„Víš co, abych tady nemusel koukat na ten tvůj falešný úsměv, radši se připojíme k vedlejší skupince a představím tě.“

„Fajn,“ odsekla.

Nezbývalo mi nic jiného než Marlene představit našim sousedům.

„Dakota a Eddie, bydlí hned vedle. A tohle je Marlene.“

Ačkoliv byl ve věku mého otce, vůbec se nestyděl jí zírat do výstřihu, jako by si tam něco zapomněl. Rozčilovalo mě to, protože jsem se s ním bavil a on prostě nevěnoval pozornost tomu, co říkám, ale Marleniným rudým šatům. Neříkám, že jsem se na pěkný pevný trojky nepodíval, ale takhle okatě to bylo trapný a nechutný.

Pátá kapitola

Marlene

Dostala jsem vynadáno jako malá holka. Na co si ten Chris hrál? Pokud si dobře pamatuju... to já byla jeho milenka a on si ze mě udělal synovu najatou společnici. Vůbec mě nezajímalo, že je jeho synáček teplouš. Očividně jsme jeden druhého nesnášeli a nedokázali se přetvařovat tak, aby

si druzí mysleli, že jsme zamilovaný páreček. Na to jsem neměla žádnou hereckou konzervatoř ani kurz.

Přetrpěla jsem dokonce i slintajícího nadržného souseda, kterého zaujala moje prsa, a celých deset minut našeho rozhovoru mi civěl do výstřihu, jako by si ho spletl s Googlem a něco tam hledal.

David si mého zoufalého volání o pomoc možná všiml, ale bylo mu to jedno. I kdyby mě tam ten slizoun začal osahávat, tak by tomu jen pobaveně přihlížel.

Anne se na nás dívala. David proto dost neochotně natáhl ruku a vzal mě okolo pasu, aby mě odtáhl k další mladší partičce u grilu.

Začalo se stmívat a oheň nám osvětloval tváře. S jiskřičkami v očích jsme po sobě všichni pokukovali a seznamovali se. Jména mi vypadla hned, co mi je sdělili. Ti lidé mi byli ukradení a očividně to byli jen nějací staří známí samotného Davida.

„Takže Austrálie na tebe udělala dojem?“

„Jo, docela jo.“

„A přivezl sis i suvenýr?“ sjel mě týpek s bradkou a náušnicí.

„Jo,“ povzdechl si a naše oči se střetly.

Jeho čokoládové oči v tom šeru ještě víc ztmavly a odraz plamínků prozradil, že mi věnoval nadmíru dlouhý pohled.

„Pěkný suvenýr. Asi tě přijedeme někdy navštívit, co Fredie?“ vtipkoval ten s vousy a plácnul druhého po ruce, aby ho na mě upozornil.

„Kdy se vůbec vracíš?“ zazněl hlásek sympatické zrzky.

„Zatím nemám zpáteční letenku. Přijel jsem kvůli mámě.“

„To je hezký,“ odvětila a zaculila se na něho.

Já byla nejdál za městem, takže jejich snobský kecy o Singapuru, Londýně a Dubaji mě fakt nezajímaly, proto jsem byla docela ráda, když za mnou přišla Brenda a podala mi skleničku vína, abych si s ní šla pokecat stranou. Postavily jsme se opodál k bazénu a mile se na mě usmála.

„Takže ty bys ráda patřila do rodiny?“

„No, to nejspíš dost předbíháš.“ Napila jsem se nervózně vína a netušila, kam s očima.

„Znám tě z kavárny. Nemusíš na mě nic hrát. Každopádně si na mě dej pozor. Je mi sice jen čtrnáct, ale umím vystrčit drápky. Taťkova děvko,“ dodala nepříjemně, rozhlédla se okolo a pak do mě strčila.

Zavravorala jsem. Nestačila jsem se ničeho chytit a ještě jsem zakopla o její nastrčenou lodičku. Následovala už jen rána a studená voda se nade mnou uzavřela.

Bolest mi vystřelila do hlavy tak prudce, až se mi na okamžik zatmělo před očima. Vynořila jsem se a instinktivně se zachytila okraje bazénu. Jakmile jsem se znovu postavila, Brendin smích utichl. Dokonce i konverzační šum okolo.

Teprve když jsem si sáhla na rameno, došlo mi, že teplo stékající po mém krku není voda. Prsty se mi zbarvily od krve.

„Marly, jsi v pořádku?“ přiběhl šokovaný Chris, který pro mě sešel po schodech až do bazénu. Vypadal, jako by mu právě někdo vyrazil dech.

Hlava mi třestila, že jsem nakonec podala Chrisovi ruku a opatrně vyšla. Všichni přítomní se shromáždili okolo nás a celá bez sebe přiběhla i Anne.

„Pane bože, co se stalo?“

Podívala jsem se na provinilou Brendu. Stála stranou, bledá a ztuhlá, s očima sklopenými k zemi. Nikdo ale nic neřekl.

„Nehoda. Ukročila jsem a spadla.“

Tohle se zrovna moc nepovedlo, protože David nejenže přišel pozdě, ale navíc svému instinktu neporučíš. Vůbec nic to s ním nedělalo. Zato Chris byl strachy bez sebe.

„Odvezu tě do nemocnice.“ Prohlížel si mě, jako bych měla každou chvíli omdlít.

„Není třeba.“

„Bez debaty. Mohla bys mít otřes mozku a ta rána bude potřebovat zašít.“

Anne mě zabalila do županu a k hlavě mi přitiskla ručník, aby mi krev nestékala po krku.

Do nemocnice mě odvezl sám Chris, takže mi došlo, co si bude Anne myslet o Davidovi.

„Úplně se mi strachy zastavilo srdce, když jsem tě tam viděl,“ pohladil mě po tváři a objal mě, když jsme čekali na chodbě pohotovosti.

„Nic se nestalo,“ opakovala jsem mu už poněkolikáté.

Brenda tedy měla páru. Tohle jsem od ní nečekala a bylo mi jasné, že si na ni budu muset dávat pozor.

Zranění mi vyčistili, zašili a vyšla jsem zpět na chodbu, kde už čekala celá rodina. Až mě to zarazilo.